

Τὸ μέρος τὸ ὁποῖον κατορθώνει ν' ἀφαιρέσῃ μία εὐαίσθητος ψυχὴ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ἄλλου, αὐξάνει τὴν εύτυχίαν αὐτῆς.

Petit-Sem.

*
Η γλυκυτέρα ζωὴ ὁμοιάζει τὴν ἐπιφάνειαν κύματος γαληνιαίου τὴν ὅποιαν συνταράσσει ἡ πτώσις καὶ ἐνὸς μόνου φύλλου.

K. Νέκκερ.

*
Ἐστὲ ως τὸ πτηνὸν ὅπερ ἀναπαύεται πρὸς στιγμὴν ἐπὶ κλάδου εὐθράκυτου· αἰσθάνεται τὸν κλάδον ἐνδιόντα ὑπὸ τὸ βάρος του, καὶ ὅμως ἔξακολουθεῖ νὰ ψάλλῃ διότι ἡξεύρει ὅτι ἔχει πτερά.

Βίκτωρ Ούγω.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— ❀ —

Ως γνωστὸν ὁ μέγας τῆς Γαλλίας ποιητὴς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ Λαμπρτίνος, πιεζόμενος ὑπὸ χρεῶν ὑπερόγκων, ἀπεφάσισε πρὸς ἀπότισιν αὐτῶν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ἀπάντων του, εἰς ἡ προσέθεσσε τὸν ἔχης συγκινητικότατον πρόλογον, ἀριστούργημα ἄξιον τῶν ἀριστούργημάτων, ὡς προετάχθη.

«Ιδού τὰ ἔργα μου! δὲν τὰ δημοσιεύω διὰ κενοδοξίαν, δὲν λέγω ως ὁ Ὄρατιος Exegi monumentum. Τόσον πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ ὑπερφανεύωμαι ἐνώπιον τοῦ σωροῦ αὐτοῦ τῶν ξηρῶν καὶ ἐφυμέρων φύλλων τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς μου, οὐ τὰς ρίζας αἰσθάνωμαι ἥδη θνησκούσας, ὡστε δύναμαι τὰ εἶπω ἐν εἰλικρινείᾳ. Εἴθε νὰ μὴ ἐμάνθανον ποτὲ νὰ γράψω!»

Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ Βριγίλιος μεταβάτης ἐκ τῆς ἀγροτικῆς του παρὰ τὴν λίμνην Γάρδην καλύπτει, εἰς τὴν πομπὴν καὶ τὸν θόρυβον τῆς Ρώμης, δὲν μετενόησε πολλάκις διότι κατέλιπε τοῦ βουκολοῦ τὸ κέντρον καὶ τὸ θεριστρὸν τοῦ ἀρπελούργου; Ἀν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσω τὴν ζωὴν μου, γινώσκων ὅσα τώρα γνωρίζω, δὲν θὰ ἔχητον τὴν εύτυχίαν, διότι ἡξεύρω ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ ἔχητον ἐπιμόνως τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν σιωπὴν, τὰς δύω θεότητας αἰτίνες φυλάττουσι τὸ κατώφλιον τῶν εὐτυχῶν.

Ἐάν λοιπὸν παραδία ἀπεκτῇ ἐτὶ τὸ ὄνομά μου, ὃ νομα τεθνεώτος σχεδόν, εἰς τὰς ἥχους καὶ εἰς τὰς φιλολογικὰς συζητήσεις τῆς ἐποχῆς μου, ἀν ἐπιθυμῶ νὰ κάμη καὶ πάλιν ἡ κριτικὴ ἡ ἡ ἐπιείκεια ὀλίγον

ώφελιμον θύριον περὶ τοὺς τόμους τούτους, δὲν τὸ κάμνω διότι μοὶ ἀρέσκει ἡ δημοσιότης, ἀλλὰ διότι κατεδικάσθη ἐις τοῦτο, ώς εἰς τιμωρίαν. Αποτία τὴν ματαίαν τῆς νεότητός μου δόξαν διὰ τῶν ἔξευτελισμῶν τοῦ γήρατός μου.

Διατὰ ἐφύπνησα τὴν ἥχη, ἵτις ἔκοιματο τόσον ἡσυχῶς εἰς τὰ πατρικὰ δάσον; Αὕτη μὲ διώκει σήμερον ὅταν ἥλθε πλέον ἡ σειρά μου νὰ κοιμηθῶ. Εἰκείη ἐκδικεῖται καὶ ἐγώ . . .

Τὸ λέγω, ἄνευ ψευδοῦς μετριοφροσύνης δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι κληροδοτῷ ἀριστούργηματα οὐδὲ εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην γενεάν. Εὑραφα πολὺ, πολὺ ὠμίλησα, πολὺ ἐπραξα καὶ δὲν κατώρθωσε διὰ τοῦτο νὰ συγκεντρώσω εἰς ἐν ἔργον κύριον καὶ διαρκές τὴν μικρὰν ἴκανότητα, διὸ ἡ μὲν ἐπροκύπτειν ἡ φύσις.

Εἶχον ψυχὴν, εἰν' ἀληθές. Φθόγκοι μου τινὲς προήρχοντο ἐκ τῆς καρδίας. 'Αλλ' ἡ ψυχὴ ἀρκεῖ διὰ νὰ αἰσθανθῇ τις, δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐκφράσῃ. Ο καιρός μοὶ ἐπέλειψε, καὶ δὲν κατώρθωσα ἔργον τι τέλειον, διότι ἐσπατάλησα τὸν χρόνον, τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς μεγαλοφύΐας, καὶ μοὶ διέφυγε τὸ μέλιον. Δυπούμαι δι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι.

Η μόνη ἀξία τῆς μεγάλης ταύτης συλλογῆς τῶν ἔργων μου εἶναι ὅτι ἀποτελοῦσι μικρὸν μέρος τῆς διανοητικῆς, ποιητικῆς, φιλολογικῆς, φιλοτοφικῆς καὶ πολιτικῆς ἱστορίας ἡμίτεως σχεδόν αἰώνος ἀπὸ τοῦ 1820 ἄχρι τοῦ 1860. Οι τόμοι οὗτοι δὲν εἶναι μηνησίδιον ἀδάνατον, εἶναι ἀπλοὶ λίθοι, τεθέντες κατὰ διαστήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπως σημειούσι τοῦ αἰώνος τὰ βήματα. Ο ἡμίτεος οὗτος αἰώνων ἡκολούθησε τὰ αὐτὰ μετ' ἐμοῦ ἵχνη. Εγὼ ἐσημείωσα τὰ ἴδια μου μὲ στίχους, μὲ ἴστορίας, μὲ ῥητορικούς λόγους, μὲ πράξεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον ἀξιοποιεύοντος· οἱ ἄλλοι δὲν ἐσημείωσαν τὴν διὰ τῆς ζωῆς διάβασίν των· ίδού ἡ μεταξὺ ἡμῶν διαφορά.

Εἴθε νὰ μὴ ἀπατηθῇ τὸ κοινὸν ως πρὸς τὸ αἰσθημα, ὅπερ μὲ κάμνει νὰ ἐπανέργυωμαι ἐπὶ τὸν ιγνῶν αὐτῶν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ὕδεων μου! Εἴναι θυσία, εἶναι καθῆκον θλιβερὸν, ἀλλ' ἀναπόφευκτον.

Μὴ ἔχων πλέον γῆν νὰ πωλήσω πωλῶ ἐγωῖσμόν, διότι δὲν ἔχω ἀπαίτησιν νὰ δοξασθῶ ἀπὸ τὴν ἔργα ταῦτα.

Θὰ ἐπροτίμων μυριάκις ν' ἀρπάσω τὰς σελίδας χωρὶς οὐδὲ ἐγὼ ὁ Ἰδιος νὰ τὰς ἀναγνώσω πάλιν καὶ οὐδὲ ἄλλον νὰ προκαλέσω νὰ τὰς ἀναγνώσῃ, νὰ τὰς σωρεύσω ἐπὶ τῆς μελανῆς ἑστίας, καὶ νὰ διασκορπίσω τὴν τέφραν τῶν ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἐσπερινῆς αὔρας.

Άλλ' ή συνείδησις μοὶ λέγει· «Στήθι! όφελεις ἄρτον εἰς ἔκατοντάδας οἰκογενειῶν. Τὰ ἔργα σου ἔχουσιν ἀξίαν ὑλικὴν, δι' ἡς δύναται ν' ἀγορασθῇ ὁ ἄρτος τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, διὸ σὺ χρέωστεῖς νὰ χορηγήσῃς. Παρακάλεσε τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγοράσωσιν ἀπὸ σὲ τὰς ματαιότητας αὐτὰς τοῦ καλάμου σου· αἱ ματαιότητες αὗται θὰ ἔξαγιασθῶσι μεταβαλλόμεναι εἰς ἐπιούσιον ἄρτον». Ιδίου, τὸ λέγω ἔτι ἄπαξ, ή μόνη αἴτια ἥτις μὲ ἡνάγκασε νὰ ἐπιχειρήσω τὴν δημοσίευσιν ταύτην.

Πρὸ πολλοῦ ἥδη ή τελευταίᾳ βίζα πάστης φιλολογικῆς καὶ πολιτικῆς κενοδοξίας ἔξηράνθη ἐν ἐμοὶ, ὡς ἔτιν οὐδέποτε εἶχεν ἀναρρῆ. Δὲν φρονῶ ἐμαυτὸν οὐδὲ κλασσικὸν ἐν ποιήσει, οὐδὲ ἀναμάρτητον ἐν ιστορίᾳ, οὐδὲ πάντοτε ἀμεμπτον ἐν πολιτικῇ. Οὕταν ἀναπολῶ τὰ ἔργα ή τὴν ζωήν μου, κρίνω ἐμαυτὸν μετὰ πλείονος ή οἱ ἔχθροι μου δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς αὐστηρότητος. Διατί; διότι κρίνω ἐμαυτὸν οὐχὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἄλλ' ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ η φωτεινὴ λάμψις καθιστᾶ καταφανῆ πᾶσαν κηλίδα.

Εἰς τί θὰ ἥτον ὥφελιμος ή συνείδησις, ἂν δὲν ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ πλήττῃ τις τὸ στήθος του ἐν μετανοίᾳ πρὶν ή ὁ θάνατος, ἐν ἐλλείψει ἀθώοτητος, συγκομισθῆ πᾶσαν τῆς ψυχῆς τιμοτητα. πρὸ τοῦ οἰκτείρμονος κριτοῦ τῶν ἀδυναμιῶν μας! Η δημοσία ἐκείνη ἔξομολόγησις τῶν πρώτων χριστιανῶν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ μέλλοντος. Εὖν ἐκ τῶν πρωτοφανῶν παραδόξων τῆς ὄριστικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως θὰ ἔγιναι αἱ περὶ ἐμαυτοῦ κρίσεις, ἀς θὰ προσθέτω εἰς πᾶσαν σελίδα τῶν ἔργων ή τῶν πράξεών μου.

Εὐρίσκω πικράν τινα ἥδονὴν εἰς τὴν αὐστηρότητα ταύτην, τὴν ἥδονὴν ἣν αἰσθάνεται τις, ἔξασκῶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν δικαιοσύνην.

Πρέπει νὰ φανῇ τις ἀμείλικτος πρὸς τὰ πάθη, τὰς ἀδυναμίας, ή τὰ σφάλματά του, διὰ νὰ δύναται νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀμαρτιῶν ἐδῶ καὶ ἀφεσιν ἀμαρτιῶν ἐπάνω».

(Τὸ τῆς Κυρίας Μ^{**})

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * * Εἰς τὸ πλησιόχωρον τῆς Δρέσδης χωρίον Γρούνα ὀπεδίωσεν ἐσχάτως ἔδδομηκοντούτης ὁ περίφημος ταχυδακτυλουργὸς Βόσκος. Ή Χρυσαλλίς θέλει δημοσίευση ἀργότερον λεπτομερῆ βιογραφίαν αὐτοῦ.

* * * Η Ἀγγλία εὐρίσκεται ἀκόμη ὑπὸ πυρετώδη συγχίνοσιν ἔνεκα τῶν γάμων τοῦ πρύγκπτος τῆς Οὐάιλης, νυμφευθέντος τὴν ἡγεμονίδα τῆς Δανίας

Ἀλεξάνδραν. Οὐδέποτε οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου εὐρέθησαν εἰς τελετὴν μεγαλοπρεπεστέραν. Ο νέος πρίγκιψ τῆς Οὐάλλης, ἐγεννήθη τὴν 9 νοεμβρίου 1841 καὶ ἐπομένως εἶναι ἥδη ἐνηλίκος· ὅσοι εἶδον τὸν ἔνδοξον ἡγεμονόπαιδα, διαβάντα πέρυσι ἐξ Αθηνῶν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα, καὶ τὴν νοήμονα καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν του. Η σύζυγός του, γεννηθεῖσα τὴν 1 δεκεμβρίου 1844, λατρεύεται ἐν Δανίᾳ διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν καλλονήν της. Τὸ συνοικέσιον αὐτῶν, τελεσθὲν τὴν 10 μαρτίου εἰς Windsor, δὲν εἶναι συνοικέσιον πολιτικὸν, ὡς συμβαίνει συνήθως μεταξὺ ἡγεμόνων, δὲν εἶναι θυσία τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ βωροῦ τοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ συνοικέσιον ἐκ κλίσεως γεννηθείσης κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν συνάντησιν.

Ἀπεριγραπτός εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς μετ' οὐ ὑπέδεχθησαν τὴν ἡγεμονίδα οἱ μέλλοντες αὐτῆς υπήκοοι. Ἐξήκοντα ὀλόκληρα μίλια διέτρεξεν ἡ θριαμβευτικὴ ἀμάξι τῆς ἀπὸ τὴν μίαν ἀκραν τοῦ Λονδίνου εἰς τὴν ἄλλην, καὶ ὅμως οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐπαυσαν αἱ βροντώδεις καὶ ἐγκάρδιοι ἐπευφημίαι τοῦ πλήθυσος· ή συρρόη ἥτο τοσαύτη, ὥστε πολλοὶ ἀνθρώποι ἐγένοντο θύματα αὐτῆς καὶ, ἢ ἐλειποθύμησαν ἢ ἐπεσαν ἀμέσως κάτω νεκροί. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήσῃ τις τὰς ἀψίδας, τὰς εἰκόνας, τοὺς πολυτίμους τάπητας καὶ τὰ βαρύτιμα ἄνθη ἄτινα ἐκόσμου πᾶσαν οἰκίαν καὶ ἀπετέλουν σύμπλεγμα ἀληθῶς μαγευτικόν.

* * * Πολωνικὴ ἀλληλογραφία ἦν ἔχομεν πρὸ ὁφαλμῶν, λαλοῦσα περὶ ἐνὸς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ ἀτυχοῦς δικτάτορος Λαγκέβιτζ, ἐκφράζεται οὕτως·

«Ο τόσον ὡραῖος ὑπασπιστὴς αὐτὸς, ὃστις μὲ εἶχε ἐκπλήξει ὅταν τὸν παρετήροντα κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ στρατηγοῦ, μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ σεῖς ὅταν μάθητε ὅτι ὁ ἵκανωτατος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς εἶναι νέα κόρη, καὶ κόρη ρώσσις, ὅπερ ἔτι σπουδαίωτερον ὄνομάζεται κυρία Poustowojtoī, ἐγεννήθη εἰς Λουζλίνον, εἶναι 22 ἔτῶν, καὶ συνεμερίσθη ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐκστρατείαν.

Κατὰ τὸ 1861 ταὶ 1862, ἥτον ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν πατριωτικῶν διαδηλώσεων. Ήτον ὄρθοδοξος, ἀλλ' ἐγένετο καθολική. Ἐρρίφθη μετεπείτα εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου διέμεινεν ἐνδεκα μῆνας. Μεταφερομένη, τὴν 12 Ιανουαρίου, ἐκ Ζαμόρου, ἡλευθερώθη καθ' ὅδον ὑπὸ στίφους ἐπαναστατῶν, οὓς ὡδήγησε πρὸς τὸν Λαγκέβιτζ, οὗτονος συνεμερίσθη πάντας τοὺς κινδύνους, καὶ ὁ στρατηγὸς τὴν ἐπροσίθε-